

Havruta (ฮัฟรุทา) เคล็ดลับ สร้างศักยภาพ ด้านการเรียนแก่เด็ก ของชาวยิว

ปลูกฝังตั้งแต่ ป.1 เพื่อสร้างพลังความสามารถ
ในการเรียนรู้ตลอดชีวิต

Havruta (ฮัฟรุต้า)
เคล็ดลับ
สร้างศักยภาพ
ด้านการเรียนแก่เด็ก
ของชาวยิว

Jeon Byung Kyu เขียน
เกวลิน ศรีม่วง แปล

 NANMEEBOOKS

FIRST GRADER, BEGIN STUDY WITH HAVRUTA

Havruta (ฮัฟรูทา) เคล็ดลึกลับสร้างศักยภาพด้านการเรียนแก่เด็กของชาวยิว

Jeon Byung Kyu เขียน

เกวลิน ศรีม่วง แปล

ลลิตพรธรณ สิริวัฒนวิมลชัย บรรณาธิการต้นฉบับ

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2563

ราคา 245 บาท

FIRST GRADER, BEGIN STUDY WITH HAVRUTA

By Jeon Byung Kyu

Copyright © 2019 by Jeon Byung Kyu

All rights reserved

Thai language copyright © 2020 Nanmeebooks Co., LTD.

Thai language edition arranged with Book21 Publishing Group

Though Eric Yang Agency Inc.

© ลิขสิทธิ์ภาษาไทย 2563: บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมายลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

บียองกยู ช็อน.

Havruta (ฮัฟรูทา) เคล็ดลึกลับสร้างศักยภาพด้านการเรียนแก่เด็กของชาวยิว. -- กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์, 2563.

264 หน้า.

1. ภาษาอังกฤษ -- การศึกษาและการสอน. I. เกวลิน ศรีม่วง, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

428.24

ISBN 978-616-04-4986-6

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร ทิม จงสถิตย์วัฒนา • บรรณาธิการที่ปรึกษา เอื้อยจิตร์ บุญนาค • บรรณาธิการบริหาร สุวพันธ์ ชัยบัณฑุ • บรรณาธิการเล่ม กาวิตา ใจดี • หัวหน้าพิสูจน์อักษร รณชัย ทุมรัตน์ • พิสูจน์อักษร ตรีโรจน์ ไพบูลย์พงษ์ นันทรัตน์ ทริการับนุสร • ออกแบบปก ชีววัฒน์ เอี่ยมพิทักษ์พร • กราฟิก สุนัดดา แดงยันทน์ • ประสานงานการผลิต พรทิพย์ ทองบุตร
เพลตและพิมพ์ที่ อักษรสัมพันธ์ โทร. 0-2428-7500 ต่อ 213

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

 NANMEEBOOKS

บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

e-mail: editorial@nanmeebooks.com • www.nanmeebooks.com • www.facebook.com/nanmeebooksfan

หนังสือเล่มนี้ใช้กระดาษปลอดสารพิษ ไม่ระคายเคืองผิวหนัง ช่วยถนอมสายตา

และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ โดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น

โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่บริษัท หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

คำนำสำนักพิมพ์

คุณพ่อคุณแม่ทุกคนย่อมอยากให้ลูกเป็นเด็กที่เรียนเก่ง เรียนดี มีอนาคตที่สดใส จึงค้นหาวิธีการสอนลูกหรือส่งพวกเขาไปเรียนพิเศษมากมาย โดยที่อาจลืมนึกไปว่านั่นเป็นวิธีที่ถูกต้องจริงหรือเปล่า แล้วสิ่งสำคัญที่จะให้ลูกเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพและส่งผลดีต่ออนาคตมากที่สุดคืออะไร

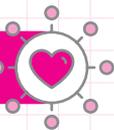
ซ็อนบย็องกยู คุณครูประจำโรงเรียนประถมศึกษาศึกษามากกว่า 17 ปี และเป็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับฮัฟรูทาจึงเสนอแนวคิดในการปลูกฝังการสร้างศักยภาพด้านการเรียนแก่เด็กตั้งแต่ ป.1 ด้วยวิธีฮัฟรูทาของชาวยิว เพื่อเสริมสร้างพลังความสามารถในการเรียนรู้ตลอดชีวิต เพราะการเรียนเปรียบเหมือนการแข่งขันมาราธอนซึ่งเป็นการวิ่งในระยะยาว เราจึงควรสร้างพื้นฐานด้านการเรียนแก่ลูกให้ดีตั้งแต่เริ่มต้น

ฮัฟรูทาหมายถึงการจับคู่พูดคุยกันเพื่อหาความถูกต้องโดยไม่คำนึงถึงอายุ ชั้นเรียน เพศ และเป็นวิธีที่ใช้ในการศึกษาคัมภีร์ทาลมุด (Talmud) ซึ่งเปรียบเหมือนเสาหลักทางปัญญาของชาวยิว โดยผู้เขียนได้กลั่นความรู้และประสบการณ์ทั้งหมดมาไว้ในหนังสือเล่มนี้ และเรายังได้ปรับเนื้อหาบางบริบทให้เข้ากับคนไทย เพื่อให้คุณพ่อคุณแม่ทุกท่านนำไปประยุกต์ใช้ได้ง่ายขึ้นอีกด้วย

เพราะศักยภาพด้านการเรียนคือกำลังสำคัญในการเรียนที่ดีของเด็ก!

ด้วยความปรารถนาดี

นานมีบุ๊คส์

อารัมภบท

PART 01 มาปลูกฝังศักยภาพด้านการเรียนกันก่อน ตั้งแต่ ป. 1

01 ช่วงวัยปลูกฝังการรับรู้ความสามารถของตนเอง

- เด็ก ๆ ที่เชื่อว่า...ตัวเองทำไม่ได้ 16
- เด็ก ๆ ที่เชื่อว่า...ตัวเองทำได้ 19
- ปลูกฝังการรับรู้ความสามารถของตนเองให้ดีตั้งแต่ ป. 1 23

02 ช่วงวัยขัดเกลาการคิดบวกต่อการเรียน

- เด็ก ๆ ที่ไม่ชอบเรียน 29
- เด็ก ๆ ที่ชอบเรียน 33
- ขัดเกลาการคิดบวกต่อการเรียนให้เด็ก ป. 1 35

03 ช่วงวัยสร้างนิสัยการเรียน

- เด็ก ๆ ที่มีนิสัยเสีย 40
- เด็ก ๆ ที่มีนิสัยดี 42
- สร้างพฤติกรรมกรเรียนที่ถูกต้องตั้งแต่ ป. 1 45

04 วัยแห่งการสั่งสมทักษะพื้นฐานของการเรียน

- เด็กที่สอนเป็น 10 ก็รู้แค่ 1 49
- เด็กที่สอนแค่ 1 ก็รู้เป็น 10 53
- สั่งสมทักษะพื้นฐานของการเรียนให้แน่นตั้งแต่ ป. 1 55

PART 02 มาสร้างศักยภาพด้านการเรียนด้วยวิธีฮัฟรุทา ตั้งแต่ ป. 1 กันเถอะ

01 ฮัฟรุทาสร้างการรับรู้ความสามารถด้านการเรียนของตนเองที่แข็งแกร่ง

- จากการเรียนรู้ที่ล้มเหลว...สู่การเรียนรู้ที่ประสบความสำเร็จ 62
- จากการศึกษาที่ผิด...สู่การช้ที่เหมาะสม 71
- จากการเรียนรู้ด้วยการฟัง...สู่การเรียนรู้ด้วยการสื่อสาร 81

02 ฮัฟรุทาที่ช่วยขัดเกลาการคิดบวกต่อการเรียน

- การเรียนรู้ด้วยตัวเองสนุกที่สุด 90
- ความสนุกที่ได้เข้าใจ จากการเรียนรู้แบบท่องจำสู่การเรียนรู้แบบเข้าใจ 94
- ความสนุกที่ได้มีส่วนร่วม จากการเรียนรู้แบบเป็นแค่คนดูสู่การเรียนรู้แบบลงมือทำ 97
- ความสนุกที่ได้พัฒนา จากการเรียนรู้ที่ย่ำอยู่กับที่สู่การเรียนรู้ที่มีพัฒนาการ 101

03 วิธีฮัฟรุทาสร้างพฤติกรรมเรียนที่เหมาะสม

- จากการเรียนรู้แบบผิวเผิน รีบๆ สู่การเรียนรู้แบบลึกซึ้ง ช้าๆ 111
- จากการเรียนรู้ล่วงหน้า สู่การเตรียมตัวก่อนเรียนและทบทวนบทเรียน 118

04 วิธีฮัฟรุทาช่วยสร้างทักษะพื้นฐานของการเรียนอันแข็งแกร่ง

- ทักษะพื้นฐานของการเรียน ① สมาธิ 124
- ทักษะพื้นฐานของการเรียน ② ความสามารถด้านการอ่าน 130
- ทักษะพื้นฐานของการเรียน ③ พลังด้านการคิด 138

PART 03 การเรียนชั้น ป. 1 เริ่มต้นด้วยฮัฟรูทาลี

01 เริ่มต้นด้วยการสนทนา

- ที่เราคุยกัน...เป็นการสนทนาจริงหรือเปล่า 150
- ถอดยศที่มีชื่อว่า "พ่อแม่" ออก 153
- เริ่มต้นเบาๆ ก่อน 156
- ค้นหาส่วนที่มีพลังโน้มหน้าใจ 159

02 ใช้คำถามขยาย

- คำถามคือกุญแจสำคัญของการเรียนรู้ 163
- ทำให้เด็กรักการถาม 167
- ถามข้อเท็จจริงเป็นอันดับแรก 170
- กระตุ้นการคิดด้วยคำถามขยาย 174

03 ใช้ความคิดเต็มให้สมบูรณ์

- เด็กที่เติบโตมาจากการฟังคำสั่งจะกลายเป็นผู้ใหญ่ที่รอฟังแต่คำสั่ง 178
- เป้าหมายของการเรียนอยู่ที่การคิด 181
- พ่อแม่ที่รู้จักคิดจะเลี้ยงลูกให้รู้จักคิด 184
- คิดออกมาเป็นเสียง 187

PART 04 นำวิธีฮัฟฐามาใช้จริงในการเรียนชั้น ป. 1

01 เรียนภาษาของเด็กชั้น ป. 1 ด้วยวิธีฮัฟฐา

- การฟังและการพูด 194
- การอ่านและการเขียน 201

02 เรียนวิชาคณิตศาสตร์ของเด็กชั้น ป. 1 ด้วยวิธีฮัฟฐา

- จำนวน 1-9 217
- รูปทรงต่างๆ 224
- การบวกและการลบ 228

03 ชีวิตของเด็ก ป. 1 กับวิธีฮัฟฐา

- เล่นเกมโดยใช้วิธีฮัฟฐา 231
- การสอนบุคลิกภาพด้วยวิธีฮัฟฐา 241
- การใช้วิธีฮัฟฐาเตรียมตัวก่อนเรียนและทบทวนบทเรียน 251
- ฮัฟฐาในชีวิตประจำวัน 258

เกี่ยวกับผู้เขียน ชื่อนบย็องกยู 262

ฮัฟรุต (Havruta)

จุดเริ่มต้นของศักยภาพด้านการเรียน

จากสถานการณ์นี้คุณคิดว่าใครจะเป็นผู้ชนะ สมมติว่ามีนักวิ่ง 2 คน วิ่งแข่งกัน ตอนออกตัว 100 เมตรแรกนักวิ่ง A ใช้เวลา 10 วินาที ส่วนนักวิ่ง B ใช้เวลาถึง 20 วินาที เราอาจคิดว่านักวิ่ง A ต้องชนะแน่นอน แต่ปรากฏว่าการแข่งขันจบลงที่นักวิ่ง B เป็นผู้ชนะ สงสัยไหมว่าเป็นไปได้อย่างไร คำตอบก็คือนี่เป็นการแข่งขันวิ่งมาราธอนนั่นเอง ในช่วงแรกเมื่อสัญญาณปล่อยตัวดังขึ้น นักวิ่ง A อาจวิ่งนำหน้าอยู่เล็กน้อย แต่เมื่อเวลาผ่านไป การวิ่งอย่างรวดเร็วจะทำให้ค่อย ๆ อ่อนแรงลง ในขณะที่นักวิ่ง B ค่อย ๆ วิ่งในอัตราเร็วที่รักษากำลังไว้ได้ ทำให้เขาได้รับชัยชนะในที่สุด

การเรียนก็เช่นเดียวกันที่ไม่ได้จบลงในเวลาสั้น ๆ ลองคิดดูว่าถ้านับเวลาเรียนจากประถมถึงมัธยมเราใช้เวลาเรียน 12 ปี หากเรียนต่อในระดับปริญญาตรีก็ใช้เวลาเรียนรวมเป็น 16 ปี แต่ถ้าเรียนต่อถึงระดับปริญญาโทและปริญญาเอกอาจต้องใช้เวลาเรียนเกือบ 20 ปี

ยิ่งไปกว่านั้น ทุกวันนี้แม้จะทำงานแล้ว แต่เรายังต้องเรียนรู้อยู่เสมอ ดังนั้น ถ้าจะพูดว่าเราต้องเรียนรู้ไปตลอดชีวิตก็คงไม่ผิด อย่างไรก็ตาม คนส่วนใหญ่ก็ยังคงมองการเรียนเป็นเหมือนการวิ่ง 100 เมตรซึ่งต้องพยายามตะบี้ตะบันไปให้ถึงจุดหมายเร็ว ๆ โดยไม่ได้มองวิธีเรียนรู้ที่ทำให้ประสบความสำเร็จในระยะยาว

สำหรับนักวิ่งมาราธอน สิ่งสำคัญคือการรักษากำลังให้คงที่เพื่อวิ่งในระยะทางไกลๆจนถึงเส้นชัยได้สำเร็จ สำหรับการเรียนก็เช่นเดียวกัน คนที่ประสบความสำเร็จคือคนที่รักษาความอยากหรืออยากเรียนให้อยู่ได้ในระยะยาว ไม่ใช่อยากเรียนรู้เพียงประเดี๋ยวประด๋าว เหมือนการเป็นนักวิ่งมาราธอนที่ยอดเยี่ยมจะต้องวิ่งต่อไปได้เรื่อยๆ ดังนั้น การเป็นนักเรียนที่ยอดเยี่ยมก็ต้องเรียนรู้ต่อไปอย่างไม่มีวันจบสิ้น และถ้าบอกว่าหัวใจของนักวิ่งมาราธอนคือความอดทนในการวิ่งระยะไกล หัวใจของนักเรียนก็คือ “ศักยภาพด้านการเรียน” ซึ่งเป็นพลังสำคัญที่ทำให้ซึมซับความรู้ได้อย่างไม่มีขีดจำกัด

ช่วงต้นของการวิ่งมาราธอน ไม่ว่าใครก็เป็นทีหนึ่งได้ถ้าออกแรงเต็มที่ แต่ถ้าไม่มีความสามารถในการวิ่งระยะไกลแล้ว สุดท้ายก็ต้องตกไปอยู่รั้งท้ายสำหรับการเรียนก็เช่นกัน ในช่วงประถมต้น ไม่ว่าเด็กคนไหนถ้าทุ่มเทเต็มที่ ก็ดูเหมือนเรียนเก่งได้ ยิ่งเมื่อได้ 100 คะแนนเต็มมาอย่างง่ายดายก็มักได้รับคำชมว่าฉลาด แต่เมื่อขึ้นประถมปลาย เด็กที่ไม่มีศักยภาพด้านการเรียนก็จะเริ่มเรียนตามเพื่อนไม่ทัน กลายเป็นต้องรับภาระหนักจากการขาดศักยภาพด้านการเรียน ดังนั้น นักวิ่งมาราธอนที่วิ่งระยะไกลได้โดยไม่หมดแรงและไปถึงเส้นชัยเป็นอันดับต้นๆ จึงเปรียบเสมือนเด็กที่มีศักยภาพด้านการเรียนในระดับแนวหน้าเมื่อขึ้นชั้นประถมปลาย มัธยมต้น หรือมัธยมปลาย สรุปก็คือ ศักยภาพที่จะทำให้เด็กเป็นผู้ชนะการแข่งขันวิ่งมาราธอนแห่งการเรียนมีดังนี้

- ♥ การรับรู้ความสามารถของตนเอง
- ♥ การคิดบวกต่อการเรียน
- ♥ พฤติกรรมการเรียนที่เหมาะสม
- ♥ ทักษะพื้นฐานของการเรียน

คุณพ่อคุณแม่ส่วนใหญ่ไม่ค่อยเข้าใจเกี่ยวกับศักยภาพด้านการเรียนเหล่านี้ ทำให้สนใจแต่คะแนนของลูกตั้งแต่ ป.1 เช็กคะแนนเก็บ คะแนนสอบ สอนลูก ดูลูก และทำเหมือนกับว่าคะแนนสอบของเด็กตัวเล็ก ๆ ไร้เดียงสาที่นำมาดูยังโหลยี้ดนี้จะตัดสินชีวิตของลูกไปทั้งชีวิต ความจริงเกรดของเด็ก ๆ ตอนนี้อันตรายไม่ได้มีผลกระทบอะไรมากมายต่อเกรดในอนาคตเลย แต่สิ่งที่ส่งผลอย่างมากต่อเกรดในอนาคตของเด็ก ๆ กลับเป็น "ศักยภาพด้านการเรียน" เพราะเด็กที่สร้างศักยภาพด้านการเรียนได้อย่างเหมาะสมจะก้าวไปข้างหน้าได้เรื่อยๆ ในขณะที่เด็กเกรดดีแต่ไม่ได้สร้างศักยภาพด้านการเรียนก็จะค่อย ๆ อ่อนแรงลง

การกดดันให้เด็ก ๆ เรียนเพื่อให้ได้เกรดดีเป็นทางลัดที่นำไปสู่การทำลายศักยภาพด้านการเรียนของเด็ก พฤติกรรมเช่นนี้ของผู้ปกครอง รังแต่จะทำให้ลายการรับรู้ความสามารถของเด็ก ทำให้เด็กไม่ชอบการเรียน มีพฤติกรรมการเรียนที่ไม่ดี และขาดทักษะพื้นฐานของการเรียนไป จนในที่สุดก็กลายเป็นนักเรียนที่ขี้ขลาดขี้อายของการแข่งวิ่งมาราธอนแห่งการเรียนและถอดใจยอมแพ้ในที่สุด

การศึกษาในชั้น ป.1 จึงเป็นช่วงสำคัญที่สุดสำหรับสร้างศักยภาพด้านการเรียน เปรียบเสมือนช่วงหิมะแรกที่ชาวบริสุทธ์ เด็กยังไม่รับรู้ความสามารถของตัวเอง ไม่รู้ว่าพฤติกรรมการเรียนหรือทักษะพื้นฐานที่ดีหรือไม่ดีเป็นอย่างไร แต่ไม่ว่าจะเป็นหิมะที่ขาวสะอาดแค่ไหน พอตกลงมาแล้วก็ย่อมสกปรกได้เช่นกัน ส่วนศักยภาพด้านการเรียน ถ้าผ่านช่วง ป.1 ไปแล้วก็มักจะย้อนกลับมาได้ยาก เด็ก ๆ อาจเกลียดการเรียนและคิดว่าตัวเองทำไม่ได้ไปแล้ว หรือแม้อยากเรียนแต่ด้วยทักษะพื้นฐานในการเรียนที่บกพร่อง ก็อาจนำไปสู่สถานะที่คิดว่าตัวเองทำอะไรไม่ได้อีก ซ้ำร้ายถ้ามีอคติและพฤติกรรมการเรียนที่ไม่ดีเกิดขึ้นสักครั้งย่อมเปลี่ยนกลับไปสู่ความรู้สึกแรกเริ่มได้ยาก ในฐานะครูประถม

ที่ต้องเผชิญหน้ากับเด็ก ๆ ที่ประสบปัญหาแบบนี้มันน่าทึ่งนัก ได้เห็นภาพเด็ก ที่หวังจะเห็นอนาคตของตัวเองแต่ก็ต้องพบว่าเรียนต่อไม่ได้อีกแล้วทุกวัน แม้พยายามสร้างศักยภาพด้านการเรียนให้แก่เด็ก ๆ ในฐานะครูอย่างเต็มที่ แต่พ่อแม่ส่วนใหญ่กลับไม่เข้าใจความสำคัญของศักยภาพด้านการเรียนนี้ จนทำให้ครูต้องรับหน้าที่นี้อยู่ฝ่ายเดียว ทั้งที่ความจริงแล้วเด็กควรได้รับการปลูกฝังศักยภาพด้านการเรียนนี้ตั้งแต่ในครอบครัว หรืออย่างช้าก็ตั้งแต่ก่อนขึ้นชั้นประถมปลาย ดังนั้น การเรียนรู้ในช่วง ป.1 จึงสำคัญมาก พ่อแม่ต้องเข้าใจเกี่ยวกับศักยภาพด้านการเรียนอย่างชัดเจนตั้งแต่ลูกเริ่มเข้าเรียน และควรปลูกฝังการเรียนรู้ของลูกจากที่บ้านให้ส่งเสริมศักยภาพด้านการเรียนด้วย เด็กจึงเรียนต่อไปได้โดยไม่ลำบากในอนาคต

แล้วเราจะสร้างศักยภาพด้านการเรียนได้อย่างไร ก็จากการปลูกฝังด้วยวิธีฮัฟรูทา (Havruta) อย่งไรละ ฮัฟรูทามาหมายถึงการจับคู่พูดคุยกันเพื่อหาความถูกต้องโดยไม่คำนึงถึงอายุ ชั้นเรียน เพศ เป็นวิธีที่ใช้ในการศึกษาคัมภีร์ทาลมุด (Talmud) ซึ่งเปรียบเสมือนเสาหลักทางปัญญาของชาวยิวและปัจจุบันได้บรรจุเป็นหลักสูตรการศึกษาทั้งหมดของชาวยิวอีกด้วย ฮัฟรูทาเป็นการเรียนรู้เพื่อสร้างศักยภาพด้านการเรียนที่ทำให้ชาวยิวผู้เป็นประชากรเพียงร้อยละ 0.25 ของโลกกลับมีผู้ที่ได้รับรางวัลโนเบลถึงร้อยละ 22 ซึ่งเหตุผลที่ชาวยิวประสบความสำเร็จได้ขนาดนี้เป็นเพราะว่าชาวยิวไม่ยึดติดกับคะแนนสอบ แต่ปลูกฝังศักยภาพด้านการเรียนตั้งแต่วัยเด็กด้วยวิธีฮัฟรูทานั่นเอง โดยมีวิธีคิดดังนี้

- ♥ สร้างทักษะด้านการสื่อสารด้วยการเรียนแบบสนทนา
- ♥ พูดคุยและอภิปรายให้ได้สัมผัสกับความสำเร็จ
- ♥ ปลูกฝังการรับรู้ความสามารถของตัวเองด้วยคำชมที่หล่อเลี้ยงจิตใจ

- ♥ ค้นหาความสนุกของการเรียนด้วยการพูดคุย
- ♥ มีความสุขเมื่อเข้าใจบทเรียน
- ♥ ทำให้การเรียนเป็นสิ่งที่สนุกด้วยการให้เด็ก ๆ มีส่วนร่วมในการเรียนเอง
- ♥ ทำให้รู้สึกว่าคุณเติบโตขึ้นจนชอบการเรียน
- ♥ ปลุกฝังพฤติกรรมการเรียนแบบเรียนซ้ำ ๆ แต่ลึกซึ้ง
- ♥ ปลุกฝังพฤติกรรมการเรียนที่สม่ำเสมอทุกวัน
- ♥ สร้างสมาธิในการเรียนเวลาฟังและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น
- ♥ สร้างความสามารถในการอ่านและคิดวิเคราะห์ด้วยการตั้งคำถาม
- ♥ สร้างทักษะการคิดโดยการตั้งคำถามด้วยตนเองหลายๆ ด้านว่าทำไมถึงเป็นอย่างนั้นหรือควรทำอย่างไร

วิธีพรูทานั้นสร้างศักยภาพด้านการเรียนได้เป็นอย่างดี ยิ่งถ้าเริ่มสร้างตั้งแต่ ป.1 เด็กก็จะเรียนดีได้ไม่ยาก เพราะวิธีพรูทช่วยสอนวิธีเรียนให้แก่เด็ก ทำให้เด็ก ๆ ไม่ต้องเหนื่อยกับวิธีเรียนแบบผิด ๆ อีกต่อไป ถ้าสร้างศักยภาพด้านการเรียนด้วยวิธีพรูทตั้งแต่ ป.1 เด็กก็จะสนุกและมีความสุขในการเรียน

การให้เด็กท่องจำคำตอบและเปรียบเทียบคะแนนตั้งแต่อยู่ชั้น ป.1 ก็เหมือนการฝึกวิ่งมาราธอนระยะสั้นและเช็กผล ซึ่งการท่องจำเพื่อให้ได้คะแนนดีนั้นไม่ใช่สิ่งที่ถูกต้องสำหรับนักวิ่งมาราธอนระยะไกล แต่ควรพัฒนาศักยภาพด้านการเรียนมากกว่า เพราะเบื้องหลังเด็กที่ประสบความสำเร็จในการแข่งวิ่งมาราธอนระยะไกลหรือการเรียนนั้นก็คือพวกเขามีพ่อแม่ที่มองการณ์ไกลอยู่เบื้องหลัง สำหรับเด็ก ป.1 ที่กำลังเริ่มก้าวแรกในการเรียนจำเป็น

ต้องมีพ่อแม่ปลูกฝังการสร้างศรัทธาภาพด้านการเรียนรู้ด้วยวิธีฮัฟรูทอย่างเหมาะสม ซึ่งหนังสือเล่มนี้จะเป็นสะพานเชื่อมไปสู่เส้นทางดังกล่าวนั่นเอง

เจอนบย็องกยู (Jeon Byung Kyu)

ณ ห้องหนังสือข้างคลองคัลแม

PART 01

มาปลูกฝังศักยภาพ
ด้านการเรียนกันก่อน
ตั้งแต่ ป.1

ชั้น ป.1 เป็นช่วงวัยที่สำคัญ เพราะเป็นช่วงเริ่มต้นสั่งสม
พื้นฐานการเรียนรู้ไปตลอดชีวิต จึงต้องสร้างกำลังที่จะเอาชนะ
การแข่งขันในระยะยาวที่เรียกว่าการเรียนนี้ให้ได้มากกว่า
สนใจแต่คะแนนดี ๆ เพียงอย่างเดียว โดยกำลังที่ว่าก็คือ
“ศักยภาพด้านการเรียน” นั่นเอง ถ้าสร้างศักยภาพด้านการ
เรียนที่แข็งแกร่งไม่ได้ตั้งแต่ ป.1 กำลังในการเรียนของเด็ก
ก็จะไม่เพียงพอ ส่งผลให้เกิดปัญหาตามมาอีกมากมาย เด็กที่
เรียนทั้ง ๆ ที่ไม่มีศักยภาพด้านการเรียน ไม่ว่าจะพยายามหรือ
ตั้งใจแค่ไหนก็มักมีผลการเรียนที่ไม่ดีอยู่เสมอ ศักยภาพด้าน
การเรียนประกอบด้วยความเชื่อมั่นในตัวเอง หรือก็คือ “การ
รับรู้ความสามารถของตัวเอง” ความคิดที่ว่า การเรียนเป็น
เรื่องสนุกคือ “การคิดบวกต่อการเรียน” การเตรียมตัวล่วงหน้า
ก่อนเรียนและทบทวนบทเรียนซ้ำ ๆ อย่างลึกซึ้งอยู่เสมอ
คือ “พฤติกรรมการเรียนที่เหมาะสม” และการมีสมาธิใน
การอ่าน ทำความเข้าใจ และคิดเป็นคือ “ทักษะพื้นฐานของ
การเรียน” มาติดปีกให้ลูกด้วยการสร้างศักยภาพการเรียน
ที่ดีตั้งแต่ ป.1 กันเถอะ

01

ช่วงวัยปลูกฝัง

การรับรู้ความสามารถของตนเอง

เด็ก ๆ ที่เชื่อว่า...ตัวเองทำไม่ได้

"A มัวทำอะไรอยู่ วิ่งเร็วเข้า!"

"ไม่เอาครับ ผมอยากไปช้าๆ"

A อยู่ ป.5 ปกติเด็กผู้ชายชั้น ป.5 ส่วนใหญ่ชอบเล่นกีฬามากๆ แต่ A กลับไม่เป็นเช่นนั้น ทั้งที่วัยนี้แค่วิ่งเล่นเฉยๆ ไม่ต้องคิดอะไรก็สนุกแล้ว แต่เขากลับเป็นคนซึ่งช้าอืดอาด จะเดินก็ไม่เดิน วิ่งก็ไม่วิ่ง ผมเจอ A ครั้งแรกตอนเดือนมีนาคม และไม่เข้าใจว่าทำไมเด็กคนนี้ถึงเป็นเช่นนั้น แต่พอลองสังเกตไปประมาณเดือนหนึ่งก็เจอสาเหตุจากคำพูดที่เขาพูดอยู่บ่อยๆ ก็คือ

"ช่างเถอะ ฉันไม่ทำหรอก ทำไปก็แพ้อยู่ดี"

"ผมไม่ทำครับ ผมทำไม่ได้อยู่แล้ว"

"ไม่เอาครับ ทำไปก็ไม่ได้อยู่ดีแหละครับ"

ไม่ว่าจะทำอะไร A มักบอกว่าไม่อยากทำไว้ก่อนตลอด เพราะว่าไหนๆ ก็ทำไม่ได้อยู่แล้ว ทำไปก็ไม่สำเร็จ ในที่สุดก็ต้องอายคนอื่น ๆ อยู่ดี เหตุผลที่ไม่วิ่งอย่างเต็มที่ในชั่วโมงพละก็เหมือนกัน ตัวเองวิ่งไม่เก่งอยู่แล้ว วิ่งไปก็ได้ที่โหลให้เพื่อน ๆ หัวเราะเยาะอยู่ดี สู้ไม่วิ่งตั้งแต่แรกเพื่อไม่ให้เพื่อน ๆ เย้ยหยัน ยังดีกว่า

ความจริงแล้ว ในโรงเรียนมีเด็กที่เหมือน A ไม่น้อยเลย ถึงบางคนจะไม่หนักเท่า A แต่เด็กที่ไม่มีความเชื่อมั่นในตัวเองเป็นพื้นฐานนั้นมียุ่เยอะมาก เวลาสอนเด็ก ๆ ที่เรียบเรียงความคิดไม่ได้ พูดหน้าชั้นเรียนก็พูดวกไปวนมา เด็ก ๆ ก็จะพูดว่า "ผมพูดหน้าชั้นเรียนไม่เป็นหรอกครับ" พอจะช่วยเด็กที่แก้โจทย์เลขไม่ได้ ก็มักได้ยินเด็กพูดว่า "ผมไม่เก่งเลขอยู่แล้วครับ" แล้วก็ไม่อยากให้ครูช่วย เวลาบอกให้เขียนหนังสือ เด็กก็มักบอกว่า "ผมเขียนหนังสือไม่เก่งอยู่แล้ว" ให้เล่นดนตรีก็บอกว่า "ผมเล่นดนตรีไม่เก่งอยู่แล้ว" ไม่ว่าจะทำอะไร เด็กเหล่านี้ก็มักบอกว่าตัวเองทำไม่เก่งอยู่แล้วเสมอ

เพราะเด็กเหล่านี้คิดว่าตัวเองเกิดมาหัวไม่ดี ไม่มีความสามารถ เพราะฉะนั้น จะทำอะไรก็ไม่เก่ง ไม่ว่าครูจะตั้งใจสอนแค่ไหนก็ไม่มีผล ความรู้ที่เด็กทั่วไปเรียนได้ภายใน 10 นาที แต่เด็กเหล่านี้ต่อให้ใช้เวลาเรียน 1-2 ชั่วโมงก็ยังไม่เข้าใจ ต้องเรียนเป็นเดือนถึงจะเริ่มเข้าใจขึ้นมาบ้าง ผมได้แต่ตั้งคำถามกับตัวเองว่าเด็ก ๆ ทำอะไรก็ไม่ได้จริง ๆ หรือ มีเด็กที่ไม่เก่งอยู่แล้วจริง ๆ หรือ

A เป็นเด็กที่ใช้ชีวิตด้วยการพูดว่า "ผมทำไม่ได้อยู่แล้ว" ตลอด เพราะเชื่อว่าตัวเองไม่มีความสามารถและทำอะไรไม่ได้เลย แล้ว A เป็นอย่างนั้นจริงหรือเปล่า น่าเสียดายที่ความเชื่อนั้นเป็นความจริง A เป็นเด็กที่ไม่เก่งเลยสักวิชา ทั้งเลข ภาษา และพละ แน่จนความดนตรีก็ยังไม่เล่นไม่ได้เรื่องอีก ความจริงแล้ว ความเชื่อของ A นั้นแหละที่เป็นตัวขัดขวางพัฒนาการของเขา การที่ A ทำไม่ได้ก็เพราะเขาเชื่อว่าตัวเองไร้ความสามารถ ไม่ได้เกิดจากเขาไร้ความสามารถจริง ๆ

เรามักคิดว่าคนที่เก่งเป็นเพราะเขาเก่งมาตั้งแต่เกิด คนที่เรียนเก่งเป็นเพราะเขาหัวดีมาตั้งแต่เกิดคนที่วิ่งเก่งก็เพราะมีขาที่ดีมาตั้งแต่เกิด โดยเชื่อว่าความเก่งนั้นเป็นเพราะความสามารถที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิด แต่ความคิดนั้นเป็นความคิดที่ผิด ยูเซน โบลต์ (Usain Bolt) นักกรีฑาระดับโลกที่เป็นตำนาน

ก็เคยเป็นมือใหม่หัดวิ่งมาก่อน อย่าว่าแต่วิ่งเก่งเลย เขาเองก็มีวัยที่ต้องจับ
ผนังเดินเตาะแตะมาก่อนเหมือนกัน

เด็ก ๆ ที่วิ่งเก่งเป็นเพราะเขาชอบวิ่งเลยอยากวิ่งบ่อย ๆ เมื่อมีโอกาส
ก็จะตั้งใจวิ่งอย่างสุดความสามารถเสมอ ตอนอยู่ ป.1 อาจวิ่งอยู่ท้ายแต่พอ
วิ่งไปเรื่อย ๆ กล้ามเนื้อก็เริ่มแข็งแรงขึ้น เด็ก ป.6 ที่วิ่งเก่งนั้นไม่ได้วิ่งเก่งมา
ตั้งแต่เกิด หรือแค่นอนเฉย ๆ ก็วิ่งเก่งขึ้นทันทีทันใด แต่พวกเขาวิ่งเป็นประจำ
ตั้งแต่เล็กความสามารถจึงพัฒนาขึ้น ถ้าสมัยเรียนยูเซน โบลต์ไม่ทุ่มเทชีวิตให้
กับการวิ่ง ไม่วิ่งทั้งวันทั้งคืนแล้วละก็ เขาอาจเป็นแค่คนธรรมดาเหมือนอย่าง
พวกเราก็ได้

เพื่อน ๆ ต่างก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่า A ไม่ตั้งใจวิ่งตั้งแต่แรก แล้วยัง
ขยับตัวอืดอาดในชั่วโมงพลະจนครูต้องคอยกระตุ้น เวลาเพื่อน ๆ วิ่งกันอย่าง
เต็มที A ก็เดินยืดยาด แล้วจะให้กล้ามเนื้อแข็งแรงได้อย่างไร ขณะที่เพื่อน ๆ
ตัวโตขึ้นเรื่อยๆ และเคลื่อนไหวเร็วขึ้น A ก็ยังสนใจแต่การออกกำลังกายของ
ประถมต้นอยู่เหมือนเดิม

หลักการแบบนี้ไม่ได้จำกัดแค่การวิ่งเท่านั้น แต่ยังใช้ได้กับทุกกิจกรรม
ประจำวัน ทุกกิจกรรม ทุกวิชาเรียนด้วย เพราะต่างเป็นสิ่งที่ทำไปเรียนรู้ไป
ทั้งนั้น ไม่มีคนที่เก่งมาตั้งแต่เกิดหรอก แน่นนอนว่าคนที่ได้เปรียบกว่านิดหน่อย
เพราะกรรมพันธุ์อาจมีอยู่บ้าง แต่การได้เปรียบหรือเสียเปรียบตั้งแต่เกิดมีผล
เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ความแตกต่างที่สำคัญจริงๆ ขึ้นอยู่กับว่าเด็ก ๆ พยายาม
อย่างสม่ำเสมอหรือไม่ต่างหาก

ยิ่งขึ้นชั้นปีสูง ๆ เด็กที่พูดว่า "ผม/หนูทำไม่ได้อยู่แล้ว" ก็ยิ่งเยอะขึ้น เขียน
หนังสือไม่เก่ง คณิตศาสตร์ไม่เก่ง ภาษาอังกฤษไม่เก่ง ไม่ว่าจะอะไรก็ตามแต่พูดว่า
ไม่เก่งไว้ก่อน เด็ก ๆ ที่พูดแบบนี้นอกจากไม่เก่งจริงๆ แล้ว พฤติกรรมเวลาเรียน
ก็ไม่ดีด้วย เพราะเมื่อบอกว่า "ผมไม่เก่งเลยขอยู่แล้วครับ" ก็จะไม่ตั้งใจเรียน

เพราะเชื่อว่าไหนๆ ทำไม่ได้อยู่แล้ว เมื่อไม่เก่งก็ไม่ว่าจะพยายามไปทำไม ครูให้โจทย์อะไรมาก็ไม่พยายามทำ คิดแต่ว่าสุดท้ายก็ทำไม่ได้อยู่ดี โดยปกติแล้วคนที่ตั้งใจทำยังบอกไม่ได้เลยว่าจะทำได้หรือไม่ แล้วนี่ยังไม่ตั้งใจอีก คงไม่มีทางทำได้แน่นอน เพราะความเชื่อที่ว่าตัวเองทำไม่ได้มาควบคุมพฤติกรรมและพฤติกรรมที่ถูกควบคุมก็ไปขัดขวางการพัฒนาอีกทอดนั่นเอง

เด็กๆ ที่เชื่อว่า...ตัวเองทำได้

B อยู่ห้องเดียวกับ A เธอเป็นเด็กที่กระตือรือร้นต่างจาก A มากไม่ว่าทำอะไร B จะตั้งใจทำทันทีโดยไม่เกียจคร้าน

"คุณครูคะ หนูคะ หนูขอลองทำคะ"

"ลองทำดูก่อน ทำไปเดี๋ยวก็ได้เองแหละ"

B มีความสามารถหลายอย่าง เริ่มจากเรียนเก่ง ไม่ว่าจะวิชาไหนก็เก่งพอๆกัน ทั้งคณิตศาสตร์ สังคม วิทยาศาสตร์ และภาษา ทั้งภาษาที่ 1, 2 หรือ 3 ก็เก่งหมด เวลาใช้วิธีฮัฟฐาก็แตกต่างจากเพื่อนมาก ความสามารถในการโน้มน้าวก็ดี แถมยังเล่นกีฬาเก่งด้วย เวลาวิ่งในชั่วโมงพลจะไม่นานก็นำขึ้นมาอยู่หน้าสุดได้เสมอ เวลาเล่นแฮนด์บอลก็รับส่งบอลเร็วและโยนแม่นยำ หลบก็เก่ง เล็งก็แม่น วิชาศิลปะ เวลาร่างภาพก็ร่างได้เฉียบขาดและละเอียด ด้านดนตรีก็เล่นเป็นทั้งเปียโน ซลู่ริคอร์เดอร์ และฟลูต คนส่วนใหญ่จึงคิดว่า B เป็นเด็กอัจฉริยะและพากันถามว่า "แม่ B ทำอย่างไรลูกถึงเก่งแบบนี้" คำถามนี้มาจากความเชื่อที่ว่า B ต่างจากเด็กคนอื่นตั้งแต่เกิด แต่ความจริงแล้วมีเด็กที่เก่งมาตั้งแต่เกิดจริงหรือ